

ת"פ 50756/06/12 - מדינת ישראל נגד דוד צ'צ'שוילי

בית המשפט המחוזי בבאר שבע

ת"פ 50756-06-12 מדינת ישראל נ' צ'צ'שוילי
בפני כב' השופט אלון אינפלד

בעניין: מדינת ישראל
ע"י ב"כ עו"ד אביב דמרי, פמ"ד

המאשימה

נגד

דוד צ'צ'שוילי
ע"י ב"כ עו"ד אורי דייגי

הנאשם

הכרעת דין

א. אישום ותשובה

1. כתב האישום מייחס לנאשם מעשים מגונים בילדה כבת 13 וחצי (המתלוננת). המדובר בשתי עבירות לפי סעיף 348(ב) בנסיבות המפורטות בסעיף 345(ב)(1), וזאת בנסיבות בסעיף 345(א)(1) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 (להלן: חוק העונשין), היינו בקטינה שטרם מלאו לה 16 שנה, שלא בהסכמתה החופשית.
2. **המאשימה טוענת** כי בתאריך 14.2.12, בסמוך לשעה 13:00, טיילה המתלוננת עם כלבתה בסמוך לביתה. הנאשם עסק באותה עת בתיקון רכב. המתלוננת פנתה אליו והציעה עזרה, הנאשם שאל אותה היכן היא לומדת ובת כמה היא. אז, הושיט יד, ליטף לה את החזה ואמר לה שיש לה חזה גדול. המתלוננת נכנסה לבניין והנאשם נכנס אחריה, נצמד אליה מאחור, הכניס ידיו מתחת לזרועותיה ומחץ את החזה בחוזקה בשתי ידיו. לאחר מכן, עבר הנאשם לעמוד מול המתלוננת ושוב מחץ את חזה בחוזקה בשתי ידיו. המתלוננת אמרה לו, כי אביה מחכה לה והנאשם הגיב "לא נורא, תישארי שתי דקות".
3. המדינה טוענת עוד, כי מעשיו של הנאשם הכאיבו למתלוננת. כן נטען, כי כתוצאה ממעשי הנאשם נאלצה המתלוננת לעזוב את ביתה מחשש שתתקל בו, בסברה כי הוא מתגורר במקום. מסיבה זו התארכה בבית חברים למשך כחודשיים.
4. תשובת הנאשם ניתנה ביום 04.02.2013 מפי סנגורו, עו"ד דייגי. **הסנגור הודיע על כפירה** בכתב האישום ומסר, כי מכיוון שהנאשם נחקר כמעט חודשיים לאחר האירוע, לא זכר את הפרטים. הסנגור הסביר, כי מדובר בבניין בו מתגוררת אשתו לשעבר של הנאשם, ולפיכך הנאשם מגיע לבקר שם הרבה. נמסר כי הנאשם זכר שיש בבניין ילדה שמסתובבת עם כלבה, אולם האירועים אשר בכתב האישום הוכחו מכל וכל. הנאשם אישר רק שלפעמים הוא מלטף את הכלב, אך הוא לא תיקן רכב. עוד נטען, כי הנאשם מתקשה ללכת, ולפיכך גם לא יכול היה, לא לתקן רכב, ובוודאי שלא לרדוף אחרי ילדה לחדר המדרגות.

5. ביום 30.03.2014, בפתח מועד ההוכחות, **מסר הסנגור תיקון לתשובה לאישום**. הסנגור מסר מפי הנאשם, כי אכן היה אירוע בו הילדה פנתה אליו עם הכלב, כאשר שניהם היו בחנייה. נמסר, כי הוא אכן ליטף את הכלב ויתכן שבטעות, תוך כדי כך, ליטף את החזה של הקטינה באופן לא מכוון. כן הוסיף, כי בהמשך הם נכנסו לחדר המדרגות, הקטינה הייתה עם הכלב על ידיה והנאשם טפח על הכלב. יתכן, הסביר הסנגור, שתוך כדי טפיחה זו נגע הנאשם בטעות בחזה. הובהר, כי הדברים לא היו מכוונים ולא הייתה בהם כל כוונה מינית. עוד הובהר, כי הנאשם מכחיש את התוכן המילולי שיוחס לו בכתב האישום. הסנגור הסביר, כי התיקון לתשובה לאישום נובע מקושי בתקשורת בינו לבין הנאשם שהוא דובר רוסי, ורק במהלך ההכנה למשפט עצמו התחדדו הדברים.

עדות המתלוננת

6. המתלוננת העידה ביום 30.03.2014 (החל מעמ' 14 לפרוטוקול). המתלוננת סיפרה, כי היא מתגוררת עם אימה ועם החבר של אימה בבאר-שבע, ואחיה מתגוררים בחיפה. בחקירה נגדית הבהירה שבזמן האירוע עדיין התגוררה עם אימה ואביה הביולוגי (עמ' 26-27).

7. המתלוננת מספרת, כי יצאה לטיול עם הכלב, ואז ראתה את השכן מתקן את הרכב ואמרה לו שלום. בדרכה חזרה הביתה היא ניגשה אליו והציעה לו עזרה. השכן שאל בת כמה היא והשיבה שהיא בת 13 ולומדת בכיתה ח'. לדבריה, הנאשם סיפר לה על הבן שלו גם כן. אז, הושיט השכן יד ונגע בה בחזה. השכן הוסיף ואמר שיש לה "חזה גדול". המתלוננת מספרת, כי היא נלחצה והלכה לכניסה של הבית בהליכה מהירה, כאשר הכלב כל הזמן היה עימה. בהגיעה אל הכניסה הייתה על הדלת מודעה של ועד הבית. ההודעה הייתה כתובה בעברית ואותו שכן ביקש ממנה להסביר לו מה כתוב, והיא הסבירה לו בקצרה ברוסית את תוכן ההודעה.

8. המתלוננת מספרת עוד, כי פתחה את דלת הכניסה ונתנה לכלב להיכנס. היא עצמה נכנסה והנאשם אחריה. המתלוננת הסבירה "כאילו, הוא כל הזמן היה מאחורי, הוא נכנס אחריי והוא עמד מאחורי מהגב והוא הכניס ידיים כאילו מאחורה והכניס אותם כאילו לקדימה אליי ונגע בי כאילו מאחורה לקדימה. ואחרי זה הוא עבר כאילו, הוא זז ממני מהצד והוא עבר להיות לפניי. הושיט ידיים ואז כאילו הוא פשוט מחץ את זה כאילו חזק, וניסיתי לזוז כמה פעמים ולא הצלחתי. אמרתי לו שאבא מחכה בבית, שיש לי דברים לעשות בבית. והוא לא הקשיב. הוא אמר איזה דברים. הוא אמר - את תישארי. ואחרי זה פשוט כאילו, כאילו הלכתי חזק לצד ואז רצתי במדרגות לבית" (עמ' 12 לפרוטוקול). העדה הסבירה, כי השעה הייתה 13:00 בצהריים, לערך.

9. בעמ' 14, תוך כדי שהעדה הסבירה לפרקליט את הפעולות שעשה הנאשם, היא באופן אינטואיטיבי הדגימה את הפעולה של העברת היד מאחור לפנים. מהדגמה זו היה נראה כי הנאשם עמד מאחוריה, העביר את ידיו אל הצד הקדמי של גופה וכך נגע בחזה מלפנים. זאת, לפני שהוא עבר לעמוד מולה, וכך הושיט ידיו ונגע בה, בשלישית, תוך כדי גרימת כאב ולחץ (שם בעמ' 14).

10. הסנגור פתח את **החקירה הנגדית** בבקשו מהמתלוננת לתאר את הכלב. עלה, כי מדובר בכלב קטן למדי, אשר אורכו כרוחב הגוף וגובהו כ-20 או 30 ס"מ (עמ' 15). כן ביקש הסנגור את אישורה של המתלוננת לתמונות של מגרש החנייה והכניסה לבית. התמונות סומנו 1/נ-4/ (עמ' 15-17). בהמשך החקירה הנגדית עלה, כי המתלוננת הניחה כי מדובר בשכן המתגורר בבניין. לדבריה, ראתה אותו הרבה ואף שלא ידעה את שמו, זיהתה אותו כשכן. כאשר הסנגור הציע לה אפשרות שהיא טועה בכך שמדובר בשכן, אלא מדובר למעשה במי שמבקר רבות את גרושתו, אישרה שייתכן ששגתה (עמ' 17-18).

11. הסנגור הציג לה את הטעות בדבר היות הנאשם שכן, ואמר לה שהיא טעתה גם בגילו של הנאשם, כאשר העריכה את הגיל כבין 60 ל-70, כאשר מדובר למעשה בבן 82. המתלוננת אישרה שיתכן שהיא טועה לפעמים. ואולם, בנקודות אחרות, אף הן צדדיות, עמדה המתלוננת על כך שהיא אינה שוגה. כך, עמדה על הטענה כי הנאשם אמר לה שיש לו בן בכיתה יא', למרות שלפי גילו יכול להיות לו בן בגיל זה. המתלוננת גם עמדה על כך שהנאשם תיקן את הרכב, תוך שהוא השתמש בכלי עבודה, ואם הוא טוען אחרת, הרי שהוא משקר (עמ' 24-18).

12. המתלוננת הבהירה שיצאה לטייל עם הכלב ללא רצועה, ולשאלת הסנגור אמרה שאינה זוכרת אם הרימה את הכלב בעת שדיברה עם הנאשם בחניה (עמ' 27). הסנגור הציע למתלוננת את האפשרות, שהנאשם בעצם ליטף את הכלב במגרש החניה ואולי בשגגה ליטף את החזה והיא פירשה את הדברים לא נכון. המתלוננת שללה אפשרות זו מכל וכל והבהירה "זה שקר. הוא מעולם לא ליטף את הכלב" (עמ' 28). המתלוננת אישרה שהיא לא צעקה בתגובה, למרות שמדובר היה בצהרי היום ובאמצע השכונה, אלא פשוט החלה "ללכת מהר". לשאלה מדוע לא צעקה השיבה המתלוננת: "אני לא בן אדם שצועק" (עמ' 29).

13. המתלוננת הסבירה, כי הלכה אל הכניסה, ובשלב זה הכלב בוודאי היה על הארץ. לדבריה, המרחק היה "חצי חניה וקצת מדרכה" ואישרה שיתכן שזה בערך 50 מטר (עמ' 29). לשאלת הסנגור איך הצליח הנאשם, שהוא בן 82 ובקושי מסוגל ללכת, לרדוף אחריה, השיבה המתלוננת כי כאשר הגיעה לכניסה, הייתה הכניסה סגורה ושם הנאשם השיג אותה. היא לא ראתה איך הוא הגיע לשם, מכיוון שהוא היה מאחוריה. בהגיעה לכניסה נזקקה למפתח, ובינתיים הנאשם הגיע ושאל אותה על הדף שהיה תלוי על הדלת. המתלוננת דחתה מכל וכל את הצעת הסנגור כי היא המתינה לנאשם (עמ' 30). הסנגור הפנה לכך שבמשטרה סיפרה כי הנאשם הלך מהר אחריה. המתלוננת הסבירה, כי אמנם לא ראתה אותו, אך שמעה אותו והוא הגיע אליה במהירות. לדבריה, היא אינה זוכרת שהסתכלה אחורה. היא הבהירה, כי אף היא עצמה לא רצה, אלא רק הלכה במהירות. אמנם יכולה הייתה לברוח אך לא רצתה להשאיר את הכלב בחוץ (עמ' 31-32).

14. הסנגור שאל את המתלוננת, על כך שבפני חוקרת הילדים אמרה שהיא בטוחה שבכל מקרה יאמינו לה ולא יאמינו לנאשם, וזאת משום שהנאשם זקן והיא ילדה. המתלוננת תחילה הכחישה שאמרה דבר כזה, אך משהציג לה הסנגור כי אכן אמרה את הדברים בפני חוקרת הילדים, הסבירה שכנראה שזה מה שחשבה באותה עת, אך עתה (ביום עדותה) היא אינה חושבת כך (עמ' 32-34). כאשר לחץ הסנגור וביקשה להסביר מה התכוונה, השיבה "יכול להיות כי באותו זמן זה מה שחשבתי. זה מה שרציתי שיקרה. אבל עבר שנתיים מאז לא חשבתי על זה כל כך. אתה רואה? אפילו לא זכרתי שאמרתי את זה אז אין לי כל כך להסביר את זה" (עמ' 34). המתלוננת אף אישרה, כי אמרה לחוקרת הילדים, כי היא יודעת שיש כאלה שמתלוננים בדבר שקר כדי לקבל פיצויים, אך היא אינה "משועממת" ולא תעשה דבר כזה. היא הסבירה לסנגור, כי שמעה מקרים כאלה אולי מהטלוויזיה, אבל היא אינה מכירה אדם כזה (עמ' 34-35).

15. לשאלה מדוע בעצם התעכבה להסביר לנאשם מה כתוב במודעה, ולא המשיכה את הברחה, הסבירה המתלוננת שהיא אמנם פחדה מהנאשם ובכל זאת השיבה. היא נכנסה לחדר המדרגות והוא הגיע אחריה, והיא לא יכולה הייתה למנוע ממנו לעשות כן (עמ' 36).

16. המתלוננת אישרה, כי תיארה בחקירתה את הנאשם כמי שהתנהג כאדם שתוי. זאת, למרות שלא ראתה אדם שתוי, אלא בסרטים. המתלוננת אף אישרה, כי תיארה את התנהגות הנאשם כאילו שהוא "בסרט פורנוגרפי". לשאלת הסנגור הסבירה כי היא אינה נוהגת לראות סרטים כאלה, אך יתכן שפעם ראתה משהו מתוך סרט כזה (עמ' 37-38).

17. הצעת הסנגור, כי גם התיאור שלה אודות המגע בחזה בתוך חדר המדרגות אינו אלא טעות, וכי הנאשם טפח על הכלב וייתכן שנגע בטעות בחזה, נדחתה על ידי המתלוננת מכל וכל. המתלוננת הבהירה, כי בשלב זה הכלב בוודאי לא היה על ידיה, הוא לא נגע בכלב כלל והיא לא שגתה בעניין זה (עמ' 38-40).

18. המתלוננת אישרה עוד בחקירה הנגדית כי כאשר הגיעה הבייתה לא דיווחה על העניין לאביה שהיה בבית, שכן היחסים שלה עמו לא היו מאוד טובים. יתרה מזו, כאשר אביה ביקש ממנה "לזרוק את הזבל" עשתה כמצוותו, למרות שמשמעות הדבר הייתה לעבור במגרש החניה שוב, ולמרות שראתה מהחלון כי הנאשם חזר למגרש החנייה (עמ' 41 - 42). עם זאת, הבהירה המתלוננת, כי לא עברה ליד הנאשם. כן הסבירה כי החלטתה לצאת הייתה משום שהחליטה שלא להגיד לאביה מה קרה, ולא רצתה לעורר חשד על ידי סירוב להוראתו. היא אף הסבירה כי חששה שאביה יכעס אם תסרב להוריד את האשפה (עמ' 43 - 44). לשאלה אם פחדה מאביה היה גדול מפחדה מהנאשם הסבירה "לא גדול. יש לי פחד גם מאבא. אמרתי לך שאין לי יחסים טובים איתו. ולריב איתו סתם על זריקת זבל לא התחשק לי באותו רגע" (עמ' 45).

19. המתלוננת אישרה עוד, שזמן קצר מאוד לאחר שהגיעה הביתה, עזב אביה את הבית, והיא התקשרה לאמה. אולם, האם לא יכולה הייתה לדבר עמה, שכן היא משמשת כרופאה מרדימה. לדבריה לא כעסה על תגובה זו של אמה, שכן היא רגילה לכך. המתלוננת אף אישרה כי פעמים רבות היא נשארת לבד בבית משום ששני ההורים עובדים במשמרות. אולם, לדבריה, אין היא מרגישה חסר בשל כך, שכן היא רגילה למצב זה מגיל צעיר (עמ' 45-46).

20. עוד עלה בחקירה הנגדית כי המתלוננת עברה להתגורר אצל חברה של אמה לאחר האירוע. היא אישרה כי ישנה עם אותה חברה בחדר וכי זה לה נחמד. היא הסבירה כי חזרה הבייתה לאחר חודשיים, למרות שהנאשם לא נעצר, משום ש"לא יכולה לגור כל הזמן אצל חברה" וכן "כי אחרי חודשיים, אחרי שדי נרגעתי אז חזרתי לבית" (עמ' 46).

21. המתלוננת אישרה גם ששוחחה עם אמה לפני שנחקרה על ידי חוקרת הילדים. היא אישרה כי אמרה לחוקרת הילדים שהבינה המשטרה לא יכולה "לתחקר" אותה משום שהיא פחות מגיל 14. הסנגור הציעה לה כי שילוב של אמרה זו עם האמרה כי יאמינו לה משום שהיא ילדה והוא זקן, מלמד כי היא הבינה שהיא יכולה לומר דברים לא נכונים על הנאשם. המתלוננת דחתה הצעה זו והבהירה לעניין הגיל "פשוט אמרו לי את זה ככה במשטרה אז ככה אמרתי את זה. זה הכל. לא מסיבה כמו שאתה אומר שלהמציא או להוסיף או משהו" (עמ' 48).

יתר פרשת התביעה

22. העדה הבאה הייתה **אמה של המתלוננת** (החל מעמ' 49), אשר הקדימה וסייגה את הזיכרון שלה, בהתחשב בכך שחלפו כשנתיים בין האירוע לבין עדותה. היא סיפרה, כי הייתה בעבודתה כרופאה בבית החולים סורוקה, ובערך בשעה אחת או שתיים בצהריים, התקשרה המתלוננת ובכתה בטלפון. לדבריה, המתלוננת סיפרה לה שהיא הייתה בטיול עם הכלבה ופגשה את השכן שגר בקומה השנייה, שעשה משהו עם הרכב שלו. המתלוננת בנימוסיה פנתה להציע עזרה. הוא אמר לה שלא צריך ופתאום נגע לה בחזה. זה הפחיד את המתלוננת והיא רצה עם הכלב עד לכניסה לבית וסגרה הדלת, אך ראתה שהכלב נשאר בחוץ אז פתחה את הדלת והשכן נכנס גם כן. אז הוא שם את ידיו מאחורה על החזה שלה, היא רצתה לברוח, אך אז הייתה עוד נגיעה, שאת טיבה העדה לא זכרה. המתלוננת סיפרה גם שלאחר מעשה רצה הביתה. אביה היה שם באותה עת, לקראת יציאה

לעבודה, אך היא לא סיפרה לו דבר. אולם, לאחר שהאב יצא סגרה את הדלת והתקשרה אליה (עמ' 49 - 50). לאחר רענון זיכרון תקנה העדה עצמה והבהירה כי המתלוננת אמרה לה שהאב עוד לא יצא לעבודה בעת השיחה הראשונה, אלא עומד לצאת לעבודה, והמתלוננת רצתה לקרוא למישהו שיגיע לשם הגנה עליה (עמ' 51).

23. האם סיפרה עוד כי, עקב תפקידה, אין היא יכולה לצאת מחדר הניתוח. לפיכך התקשרה לחברה בשם א, שהייתה אז כבת 22, שתבוא להיות עם המתלוננת. היא ביקשה מהמתלוננת לסגור הדלת ולא לפתוח לאף אחד. העדה אמרה למתלוננת שכאשר תתפנה, תבוא הביתה "וניסע למשטרה" (עמ' 52). יותר מאוחר העדה חזרה הבייתה, ויחד עם א לקחו אותה למשטרה. העדה הוסיפה כי "הבת שלי התקשרה נון סטופ. זה היה באותו יום אני יודעת... שיחות כל רגע, אימא מתי תבואי, אני מפחדת. אני מפחדת להיות בבית. מתי תבואי" (עמ' 52). שיחות אלו היו בבכי (עמ' 53). האם סיפרה כי הבת לא התקרבה הביתה כמעט חודשיים. כבר באותו ערב בו היו במשטרה, עברה לגור אצל החברים. זאת, מחמת הפחד לפגוש את השכן, ומכיוון ששני ההורים עובדים במשמרות אין מי שיהיה איתה בעת החזרה מבית הספר או מהחוגים (עמ' 53).

24. הסנגור פתח את **החקירה הנגדית של האם** (מעמ' 53) בנושא פער הזמנים שבין התלונה הראשונית של הבת, לבין מועד הודעתה המפורטת יותר של האם במשטרה, כחמישה שבועות לאחר מכן. האם הבהירה כי בתה לא שוחחה עמה על המקרה לאחר יום האירוע. היא שמעה על הדברים במפורט בטלפון, בדרך למשטרה ואף בתחנת המשטרה. אולם, לדבריה, למרות שניסתה לדובב את המתלוננת לשוחח שוב על האירוע, מטעמים פסיכולוגיים, הבת בפועל לא הסכימה לדבר, לא השיבה לשאלות, ואף אם החלה להשיב לשאלה - השתתקה מיד (עמ' 54). לפיכך, האם בטוחה כי כל מה שסיפרה אודות השיחה עם הבת מגיע משיחת הטלפון הראשונה ומכל מקום לפני שהבת התלוננה במשטרה, ולא כולל דברים נוספים שהשתרבו לאחר מכן. האם הבהירה כי ייתכן שאינה זוכרת חלק מהפרטים, אולם את האירוע עצמו זוכרת היטב ולא תשכח כל ימיה (עמ' 55).

25. האם אישרה כי אכן דיברה עם בתה לפני המשפט ולקראת המשפט, אך לא דיברה עם החברה, למעט העניין הטכני, שזו הודיעה לה שהיא הוזמנה למשפט (עמ' 58). בחקירה חוזרת הבהירה העדה כי גם בהודעה הראשונה למשטרה מיום האירוע כבר מסרה את עיקרי הדברים שמסרה בהודעה המפורטת מאוחר יותר (עמ' 64). לעניין הסתירה בין האם לבין המתלוננת אודות השאלה אם עברה להתגרר אצל החברה בו ביום, או שהיה זה יום למחרת, השיבה האם שהיא די בטוחה בזיכרונה שלה. אולם, מכיוון שחלפו שנתיים ייתכן שאחת מהן טועה, היא או בתה (עמ' 57-58).

26. האם סיפרה כי בזמן שחלף התגרשה מאביה של המתלוננת, וכי המתלוננת כבר לא בקשר עמו, כבר מספר חודשים לפני יום העדות. לדבריה, למתלוננת היו יחסים ממש קשים עמו, והיא פחדה ממנו. זאת משום "והוא מכל דבר הוא התחיל לצרוח עליה. אז היא ניסתה, כדי שלא יהיו סקנדלים בבית היא ניסתה)ה בכלל לא להגיד לו. לא לדבר איתו. בגדול" (עמ' 55). בהמשך הבהירה העדה כי היחסים שלה עם האב היו קשים אבל הקשר של המתלוננת עם אביה לא היה ממש גרוע אלא "סביר", ולא שלא היו מדברים כלל, אלא שבגלל שהוא "לקח דברים בצורה לא נכונה" המתלוננת לא הייתה מספרת דברים מסוימים לאביה אלא לאמה (עמ' 62). לעומת זאת, בהמשך אמרה העדה כי היו בין המתלוננת לאביה "יחסים קשים... אך לא עד כדי כך" (עמ' 63).

27. העדה הסבירה שוב כי היא עצמה לא יכולה לצאת מיד מהעבודה. אמנם אין היא זוכרת מה היה באותו יום, אך לדבריה אין היא יכולה פשוט "לזרוק" חולה המונשם על שולחן הניתוחים. היא אף לא ראתה לנכון לספר לבעלה דאז, הן משום היחסים שלו עם המתלוננת והן משום היחסים שבינה לבינו (עמ' 59). האם גם אישרה כי היו צעקות בבית לעיתים (עמ' 61).

28. להצעת הסנגור לראות את המתלוננת כילדה "מוזנחת" בשל העובדה ששני הוריה עובדים במשמרות, התנגדה האם בתקיפות. היא אף לא הסכימה לתיאור כי "הילדה מגדלת את עצמה". לדבריה, בזמן שהיא והאב לא היו בבית, היו מטפלים בה הורי האב. עם זאת, אישרה שאחרי גיל 9 נשארה המתלוננת לבד לא מעט, והייתה מבחינה זו "עצמאית". האם אישרה את הצעת הסנגור שאפילו ייתכן שהיחס החיובי לכלבה, אולי עשה רושם, בעיני ילדה קטנה, כאילו שאכפת להורים מהכלבה יותר מילדתם. ייתכן גם שהילדה הרגישה שחסרה לה תשומת לב. אולם, האם סבורה כי נתנה לבתה תשומת לב במידה הולמת, למרות שהיא עובדת במשמרות (עמוד 56-57). האם גם הבהירה כי המתלוננת, לא סבלה מ"בעיות" או "לחצים", לפחות עד האירוע, ולדעתה גם לא הושפעה באופן שלילי מהעובדה שהיחסים בין ההורים היו רעועים (עמ' 62).

29. עוד העידה מטעם המדינה, **החברה א** (החל מעמ' 69). א סיפרה כי יש היכרות טובה בין משפחתה לבין משפחת המתלוננת. זאת, עוד מאז עלתה היא עצמה, לפני הוריה, לישראל. לדבריה, היא קיבלה שיחת טלפון מאם המתלוננת, אשר סיפרה כי הילדה בוכה, שכן קרה לה משהו "אכזרי": בעת שהייתה בטיול עם הכלב, מישהו תפס אותה בכניסה לבית, ליד קיר ורצה "לתפוס אותה בציצים". דווח לעדה כי הילדה "בשוק", האם אינה יכולה לצאת מהעבודה, ולפיכך נתבקשה להגיע למתלוננת. העדה ממשיכה ומספרת כי היא הגיעה אל המתלוננת, לאחר התארגנות קצרה, תוך רבע שעה או 20 דקות (עמ' 70).

30. לדברי העדה, עם הגעתה "ראיתי ילדה שהיא כולה אחרי בכי והכל היא, מוכרת לי לא כילדה ממש היסטורית או משהו כזה שהיא יכולה לעשות הצגות ולבכות מול כל האנשים" (עמ' 70). העדה הסבירה כי המתלוננת הייתה בדרך כלל ילדה די סגורה, ולא "מוציאה את זה יותר מדי". העדה מסבירה שראתה סימני הבכי, אך לא ראתה לנכון לשאול שאלות. תחת זאת, ניסתה לעודד אותה ולדבר על נושאים אחרים. יותר מאוחר הגיעה האם. העדה סיפרה כי נלוותה אליהם למשטרה, אולם, לא שמעה מה שאלו אותן מאחורי הדלת הסגורה (עמ' 70). בהמשך הובהר כי במשך ההמתנה בבית, המתלוננת העסיקה עצמה במשחק בטלפון.

31. עוד סיפרה העדה, כי עוד באותו יום ביקשה ממנה אם המתלוננת שתיקח את המתלוננת להתארח בבית משפחתה. "כי הילדה מפחדת להישאר לבד בבית ויש לה דברים שהיא צריכה לעשות, לצאת לבית ספר, לחזור מבית ספר, לטייל עם כלב שהיא מפחדת". כן מסרה העדה כי באותו יום נטלה המתלוננת את כל חפציה האישיים "ועברה לגור אצלנו תקופה" (עמ' 70-71).

32. במסגרת **החקירה הנגדית הבהירה א** כי היא גדולה מהמתלוננת בערך ב- 9 שנים. הקשר בין המשפחות הוא טוב, והן נפגשות כל שבוע או שבועיים. אין היא בקשר עם המתלוננת מהסוג של שיחה יומיומית. עם זאת, למרות שאין מדובר ב"חברת נפש" ואין המתלוננת מספרת לה כל דבר, עדיין מדובר בהיכרות ארוכת שנים. המתלוננת נועצה בה מדי פעם, והיא למדה להכיר את המתלוננת ואת תגובותיה למצבים שונים. לדבריה, היו גם דברים שבהם לא נועצה המתלוננת באמה, אלא בה, משום שהן יותר קרובות בגיל (עמ' 72-73).

33. לעניין מצב המתלוננת בעת הגעתה לבית, הבהירה העדה כי אמנם לא ראתה את המתלוננת בוכה, אך ניתן היה לראות כי היא אחרי בכי. כסימן ציינה כי עיניה של המתלוננת היו אדומות, אם כי אישרה לשאלת הסנגור כי ייתכן שעיניים יראו אדומות מסיבה אחרת (עמ' 73). העדה הבהירה שלא שאלה את המתלוננת אודות האירוע, כי הרגישה שהמתלוננת לא רוצה לדבר עמה על זה. היא רק שאלה "מה שלומך?", אך לא שאלה מעבר לכך, שכן "לא התחילה לספר על הדבר ואני לא פסיכולוגית כדי לשאול ילד על דברים כאלה" (עמ' 75).

34. הסנגור שאל אם העדה שוחחה עם המתלוננת על האירוע, בין יום האירוע לבין היום בו העידה במשטרה, כששה שבועות אחר כך. העדה הסבירה כי שוחחה על כך בעיקר עם האם. היא חששה לשאול את הילדה, משום שלא

ידעה אם זה יועיל או יזיק. מכל מקום, המתלוננת כן סיפרה על הדברים פעם אחת (עמ' 75).

35. לשאלת הסנגור אם המתלוננת עברה להתגורר בביתה בו ביום או יום למחרת, עמדה העדה על כך שלמיטב זיכרונה המתלוננת עברה אליהם בו ביום, ואם המתלוננת העידה אחרת, אין לה הסבר לכך. מכל מקום, היא זוכרת כי השהיה הייתה לחודש, חודש ומחצה ואולי חודשיים. העדה אמרה שהיא חושבת שהמתלוננת החליטה לחזור כאשר סבא שלה, אביה של אמה, הגיע למקום ושהה בבית, כך שלא הייתה צפויה להיות לבד בבית (עמ' 76-77). בעת ששהתה המתלוננת אצלה בבית, לא הייתה עמה בחדר, אלא בחדר נוסף שיש בבית. העדה לא ראתה שבתקופה זו באו חברים לבקר את המתלוננת. א העידה שלא לא ידעה על קשיים בין המתלוננת לבין האב, שכן לא נכנסה לעניינים שבתוך המשפחה. עם זאת, הייתה מודעת לכך שהמתלוננת הרגישה שחסר לה זמן עם אמה, שכן אמה עבדה שעות ארוכות, אם כי לא הרגישה מוזנחת (עמ' 77-78).

36. הוגשו מעט **מוצגי תביעה** - הודעת הנאשם (ת/1), דיסק של חקירת הנאשם (ת/2) וכן מזכר המפרט כשל טכני מסוים שגרם לחתימה מאוחרת על ההודעה (ת/3).

פרשת ההגנה

37. פרשת ההגנה כללה את **עדות הנאשם**, מוצגים בכתב ותמונות. הנאשם העיד (החל מעמ' 81) באמצעות מתורגמנית בית המשפט. הנאשם סיפר כי נולד בשנת 1930. בשנת 1994 עלה מקוטאסי שבגרוזיה, שם עבד כאיש תחזוקה בעיירת נופש כ- 42 שנה. סיפר כי בנו נפטר, יש לו בת, נכדה ונין שהוא בצבא. עוד שיתף הנאשם כי מצבו הרפואי בכי רע, עקב בעיות בכלי הדם. לדבריו, הוא וגרושתו מתגוררים בנפרד, אך הוא מגיע לבקרה. הגרושה שינתה את שם משפחתה לשם "גפן" (עמ' 81-83).

38. לגופו של האירוע, פתח הנאשם ואמר "לא קרה שום דבר כזה, עשו מזבוב פיל" (עמ' 84). הנאשם הסביר כי עמד ליד המכונית של בתו, כדי לבדוק את הדלת, לאחר שנמסר לו כי אינה נפתחת, אם כי לא תיקן אותה. הנאשם מאשר כי המתלוננת נגשה אליו, כי אמרה לו שלום וכי היה לה כלב קטן. הכלב ברח לכיוון הרחוב, והמתלוננת הרימה אותו על ידיה. המתלוננת סיפרה לו כי היא הצטננה, אך אין מישהו מלבדה שיוציא את הכלב. לדבריו, הם לא שוחחו על משפחתו ואין לו כלל ילד בכיתה יא, שכן בנו היחיד כבר נפטר, וזאת בגיל 50 (עמ' 86). הוא אומר כי המתלוננת שיקרה בעניין זה, וכנראה "מישהו הנחה אותה לעשות את ההצגה הזאת" (עמ' 87). מכל מקום, תוך כדי שיחה, הנאשם ליטף את הכלב, והדגים בבית המשפט תנועות ליטוף על ידיה של המתלוננת, קרוב לחזה. "אולי היא לקחה את זה כאילו ליטפתי לה את החזה, אבל זה היה באמצע הרחוב וזה לא היה בכוונתי בכלל" (עמ' 86).

39. הנאשם ממשיך ומעיד כי המרחק בין המקום בו עמדו לבין הכניסה לבניין היה כ- 30 מטר. לדבריו, הם הלכו לאט ושוחחו עד הכניסה לבניין. הנאשם הוסיף כי כלל אינו מסוגל ללכת במהירות (עמ' 86). כאן, בעת הכניסה לבניין, הוא החזיק הידית והיא נכנסה, אך הכלב ברח החוצה ולכן היא הרימה שוב את הכלב והחזיקה אותו על החזה. הנאשם הסביר והדגים כי טפח על הכלב, בסמוך לחזה של המתלוננת (עמ' 87). הנאשם דחה מכל וכל הטענה כאילו הוא תפס את המתלוננת מאחור, או נגע בה בכל צורה, ואף הביע נכונות להיבדק בפוליוגרף (עמ' 88). הנאשם מספר כי, לאחר מכן, המתלוננת הלכה לביתה והוא הלך לבית גרושתו ושתה קפה (שם).

40. הנאשם מספר כי לאחר זמן מסוים, שבועיים או שלשה, שמע מבתו שהמשטרה מחפשת אותו, והוא הניח שזה קשור לרכב. בכל מקרה, בתיאום טלפוני, המשטרה הגיעו אליו והוא נעצר. לדבריו, נחקר במשטרה בפעם הראשונה מימיו, ולכן היה בהלם (עמ' 89 - 90). הנאשם הסביר מדוע לא סיפר במשטרה את הגרסה שמסר

בבית המשפט. לדבריו, בתחילה לא הבין כי שואלים על האירוע של המפגש שלו עם המתלוננת. לכן, הכחיש החשדות מכל וכל, גם כשנאמר לו שיש תלונה של שכנה. אולם, כאשר יצא מהמקום, בתו שאלה אותו, ואמרה ש"אין עשן בלי אש" ואז סיפר לבתו את מה שסיפר בבית המשפט (עמ' 91).

41. במסגרת **החקירה הנגדית**, עלו מספר נקודות חשובות. הנאשם אישר כי הוא מבקר את גרושתו לא פעם (עמ' 93). הוא אישר שהתכופף לבדוק את דלת הרכב באותו יום ולעיתים הוא גם מנקה את הרכב (עמ' 97). התובע הפנה את הנאשם לכך שלפי התעודות הרפואיות מצבו הבריאותי, ובעיקר יכולתו ללכת, התדרדרו לאחר מות הבן, היינו זמן מה לאחר יום המפגש עם המתלוננת, הנאשם השיב כי יש לו בעיות בכלי דם כבר שנים קודם לכן ו"יש לי אלף בעיות" (עמ' 99). הנאשם אישר גם כי אכן שוחח עם המתלוננת על מזג האוויר ועל כך שמתקררים כאשר קר (עמ' 100).

42. הנאשם אישר כי במשטרה הבהירו לו שהוא חשוד שנגע בילדה בת 13 (עמ' 101), הנאשם גם אישר כי במשטרה הכחיש שדיבר עם אותה ילדה עם הכלב (עמ' 102). הנאשם טען בתחילה כי בשלב הראשון של החקירה לא דיברו איתו כלל על כל ילדה (עמ' 102, ש' 17). אולם, כאשר הוצג לו הסרט של החקירה, אישר כי אכן נשאל בשפה הגרוזינית לגבי הילדה שמתגוררת למעלה ואשר ירדה עם הכלב, ומאותו שלב בחקירה ידע במי מדובר (עמ' 103).

43. הנאשם הסביר שלא הבין בתחילת החקירה את ההאשמה. לדבריו, רק בסוף החקירה אמרו לו שהוא מואשם שנגע לילדה בחזה (עמ' 105). אולם בהמשך עדותו, אישר לתובע כי שיקר במשטרה. הנאשם הסביר שהיה בהלם מכך שמאשימים אותו שנגע בילדה. הוא לא ידע איך יספר על דבר כזה בבית, ולכן מסר הכחשה גורפת. הכחשה גורפת זו, גם של עצם השיחה, ניתנה למרות שלדבריו לא עשה דבר רע (עמ' 106).

44. הנאשם אמר שהוא לא חושב שנגע בחזה של הילדה כלל, גם לא בטעות (עמ' 107). התובע ניסה לשאול את הנאשם למה לא מסר במשטרה את הגרסה שמסר בבית המשפט, והנאשם אמר, מספר פעמים, שלא הבין שזו ההאשמה. עם זאת, אישר הנאשם כי כאשר הציעו לו עורך דין, הוא כבר ידע במה מדובר. בהמשך עדותו, בעמוד 109, נתן הנאשם הסבר נוסף מדוע בעצם לא מסר במשטרה את גרסתו. לדבריו, בשלב הראשון הכחיש הכחשה גורפת. לאחר מכן, כבר לא יכול היה לשנות מגרסתו, לכן דבק בגרסה לפיה לא דיבר עמה כלל. עם זאת, שב וטען כי "לא שיקרתי לאף אחד" (שם).

45. הנאשם גם המשיך וטען כי לא ייתכן שביצע את העבירה המדוברת, שכן הוא חלש מדי מכדי לגעת בילדה, שכן אם דוחפים אותו "באצבע" הוא נופל. מה גם, שבלתי אפשרי לבצע עבירה כזו במקום ציבורי בו הכול יראו אם ביצע עבירה (עמ' 110).

46. התובע המשיך ושאל לגבי פרטי האירוע, אך לא מצאתי שעלה בחקירה זו, בשלב זה, פרט חשוב. הנאשם ענה בהתרגשות מדי פעם, אך לא ניתן היה ללמוד מהתנהגותו, אם התרגשות זו נובעת מלחץ פנימי הנובע מתחושת אשמה, או שמא דווקא כעס אותנטי על האשמת שווא. חלק מהקושי בהערכת המהימנות הישירה, נבע מעצם העובדה שעדותו באה מפי התורגמן. מובהר, אין טענות נגד מקצועיות המתורגמנית. אולם, לעיתים נוצרה אי הבנה, כאשר השאלות היו ארוכות מדי, כאשר השואל נכנס לדברי המשיב או להפך. כך, נוצר קושי בתרגום וכך תמליל הפרוטוקול המוקלט לא יוצא מספיק ברור.

47. בסוף הדיון, אפשרתי לנאשם, פעם נוספת, להסביר מדוע בעצם לא מסר במשטרה את הגרסה שמסר בבית המשפט. לשאלת בית המשפט טען הנאשם כי לא הכחיש מתוך תחושת אשם, שכן אין לו על מה להרגיש אשם (עמ' 124), הנאשם הוסיף, לשאלת הסנגור, כי בשלב הראשון של החקירה פשוט לא זכר את האירוע ולכן

הכחיש (עמ' 125).

48. צפיתי בסרט **חקירת הנאשם** (ת/2) יש לציין שהסרט מתחיל אחרי האזהרה הראשונית, כאשר נשאל הנאשם אם הוא מעוניין בעורך דין והנאשם משיב שלא, משום שלא עשה דבר. כך, שייתכן שהנאשם לא הבין באזהרה הראשונית כי מדובר ב"נערה עם הכלב", ואירוע הקשור אליה. לעניין התרגום, איני מבין את השפה הגרוזינית, אך על פני הדברים התרגום נראה יעיל, שכן מתקבלות תשובות ענייניות. יתרה מזו, ניכר כי המתורגמנית (שהיא שוטרת) מוודאת היטב כי היא מבינה את החוקר בטרם מעבירה שאלה לנאשם. החקירה הייתה באווירה מאוד רגועה, יחסית לחקירה פלילית חמורה שכזו. גרסת הנאשם אכן הייתה בהתחלה שאין הוא יודע במה מדובר. אולם, מיד כאשר נשאל על המתלוננת, כשכנה בגיל 13 ובשמה, הוא אומר שאינו יודע, אך מיד מתייחס לקיומה של נערה שיורדת לטייל עם הכלב. בהקשר זה הוא מציין שהוא לפעמים מלטף את הכלב. לאחר מכן נשאל לגבי שיחה עם אותה ילדה, והוא מכחיש כי אי פעם דיבר איתה (דבר שאין מחלוקת שלא אמת). בהמשך נשאל על התכנים של השיחה ושולל את גרסת המתלוננת. הוא נשאל על הטענות לגבי המעשים הקונקרטיים ושולל שוב את גרסתה. הנאשם טוען כי הדברים המיוחסים לו בלתי אפשריים, משום שלו היה עושה מעשה בחנייה היו רואים אותו, וכן הסביר כי אין הוא מסוגל לרדוף אחריה "100 מטר" לכניסה.

עמדות הצדדים

49. **המדינה** ביקשה להאמין למתלוננת, שעשתה לשיטתה רושם מהימן ואינטליגנטי. זאת, על יסוד גרסתה העקבית, המחוזקת בעדות האם אודות התלונה המידית בטלפון ומצבה הרגשי, עדות א על המצב הרגשי לאחר האירוע, וכן בשים לב לשינויים בגרסת הנאשם, בין עדותו במשטרה והמענה הראשון, לבין המענה השני ועדותו בבית המשפט. שינויים, עליהם לא בא הסבר ברור.

50. **הסנגור** לעומת זאת, סבור שיש לזכות הנאשם, ולו מחמת הספק. הסנגור הצביע על כמה נקודות של אי עקביות בגרסת המתלוננת, וכמה הבדלים בינה לבין שתי עדות התביעה האחרות. הסנגור אישר כי המתלוננת עשתה רושם כאילו היא מאמינה בדבריה, אך סבור כי יש לכך הסבר. לשיטתו, אפשר שהנאשם נגע בחזה של המתלוננת בטעות, והמתלוננת נבהלה. כן הציע הסנגור, שנוכח קשייה המשפחתיים והעדר תשומת לב הורית, האדירה המתלוננת את האירועים בדבריה לאמה ולאחר מכן לחוקרת, וכך החלה להאמין בדברים בעצמה. הסנגור סבור כי הקשיים והסתירות בדברי המתלוננת, וכן הקשיים השונים בהתכנות הדברים, במקום ציבורי, ו"מרדף" של איש זקן וחולני, מלמדים כי הדברים לא התרחשו כפי שהמתלוננת סיפרה. לשיטתו, הסבריו של הנאשם לגבי גרסתו במשטרה סבירים, ואין לקבוע כלל לפיו כל מי שנבהל במשטרה ומרחיק עצמו לגמרי, יחשב תמיד כשקרן. הסנגור סבור כי הנאשם דווקא עשה רושם אמין, ויש להאמין לו, לפחות מחמת הספק.

דין

51. גרסתה של המתלוננת היא, על פניה, עקבית מאוד. הסנגור לא הצביע על סתירות מהותיות בגרסתה, ביחס לאירועים נשוא כתב האישום, אלא בכמה נקודות צדדיות ביותר. כעולה מעדות האם, עיקרי הדברים כבר נמסרו לאם בטלפון, מיד לאחר האירוע. האם אמנם לא זכרה את כל הפרטים, אך העידה בבירור כי לאחר היום הראשון כמעט לא שוחחה על הדברים עם המתלוננת.

52. האם זכרה את עיקרי הסיפור מדברי המתלוננת בטלפון ומדברים שנאמרו בדרך למשטרה. נמצא, שכבר בשלב הראשוני ביותר, סיפרה המתלוננת על הרכיבים הקריטיים, בהם הטיול עם הכלבה, הפנייה לנאשם במגרש

החנייה לעזור עם הרכב, התשובה השלילית, המגע בחזה במגרש החנייה, הכניסה לבניין, אחיזה בחזה תוך עמידה מאחור ושליחת ידיים לפניו ואז מגע כלשהו נוסף. יאמר כי האם שמעה מהבת על עניין של הכלב שנשאר בחוץ ואז הוכנס, כפי שסיפר הנאשם. אכן, האם לא מסרה את כל הפרטים האלה בהודעתה הראשונה (נ/5), אלא רק בהודעתה השנייה, לאחר מספר שבועות (נ/6). אולם, על פני הדברים, נ/5 היא הודעה קצרצרה, הכוללת למעשה רק שורת תוכן אחת, אשר כפי הנראה החוקר ראה בה רק בסיס לחקירה בפני חוקר ילדים. לכן, על פני הדברים, אין מדובר בסתירה, ואין סיבה מוחשית שלא להאמין לאם לגבי תוכן השיחה המקורית.

53. עוד יאמר, שא למעשה לא שמעה על הדברים לפרטיהם כלל, אלא רק כאשר שמעה מפי האם בשיחת הטלפון הראשונה אליה, כאשר האם לא יכולה הייתה לצאת מחדר הניתוח. עדות א על הפרטים משיחה זו (בהם הטילו עם הכלב, הכניסה לבניין, תפס או ניסה לתפוס בחזה וכן ש"הילדה בשוק"), מחזקים את המסקנה כי האם אכן שמעה את הפרטים האלה כבר בשיחת הטלפון הראשונה.

54. הסנגור הגיש את תמליל **חקירת הילדים**, אשר הייתה כשבוע לאחר האירוע. עיון בחקירה זו (ת/15) מלמד לא רק על עקביותה של המתלוננת, אלא גם על **סימני אמת קלאסיים** המופיעים בחקירה זו. אין מדובר רק בעמידה הפורמאלית במבחני היכולת של הבחנה בין אמת ושקר ויכולת תיאור מילולי עקבי בשלבים הראשונים של החקירה, יכולות שצפויות בגיל 13, אלא גם באינדיקציות נוספות. כך, התיאור לחוקרת הילדים עשיר **בחוויות סובייקטיביות, וקישורים מפורטים לסביבת החיים**. בין השאר ניתן להצביע על **תחושת הכאב** הפיזי מהמגע הלוחץ בחזה, **תיאור ההפתעה** מתחושת הכאב, **חווית השיתוק** הסובייקטיבית "לא בעטתי ולא כלום... זה שיתק אותי כאילו אני רק התרכזתי בכאב אני לא חשבתי על כלום באותו רגע" (עמ' 12), הדאגה לכלב **כקונפליקט פנימי** בזמן האירוע, **השינוי ביחס הרגשי** אל השכן (שמראש חשבה שהוא נחמד, אבל אחר כך המתלוננת לא מבינה "מה יש לו"), **התגובה הקונקרטיית לאחר מעשה** בניסיון להסתתר מאחורי מכוניות בזמן היציאה עם הזבל (כאשר הוא היה בחנייה) וכך עוד.

55. מעבר לעקביות המתלוננת וסימני האמת בבית המשפט ובחקירת הילדים, המתלוננת הצליחה להשיב על תמיהות הסנגור כמעט בכל מישור. עיינתי בטענות הסנגור לגבי עדות המתלוננת, ואיני מוצא שיש בה קשיים משמעותיים כטענתו. למעשה, **רוב ה"טעויות" עליהן הצביע הסנגור, הן טעויות סבירות מאוד בנסיבות העניין**. כך, הסנגור הצביע על כך שהמתלוננת סברה כי מדובר בשכן המתגורר במקום, טעות זו סבירה בשים לב לכך שהנאשם אישר כי הוא מבקר את גרושתו במקום לעיתים מזומנות. **המתלוננת סברה כי הרכב שלו, זו טעות סבירה מאוד, בהתחשב בכך שאין מדובר במוסך, אלא מגרש חניה והוא בודק את הרכב של בתו ונראה לה כמתקן**. בהודעתו במשטרה אף ציין כי הוא מנקה את הרכב של בתו במקום לא פעם. אף הטענה של הנאשם כי לא תיקן הרכב אינה מוכחת אלא מפיו, אך בכל מקרה, גם מי שמבצע בדיקה מכאנית, נראה כ"מתקן", בוודאי לילדה צעירה שאינה נהגת או מכוונת. הסנגור הצביע על כך שהמתלוננת סברה כי הנאשם **כבן 60 שנה**, בעוד הוא עבר את גיל ה-80, אך בעיני ילדה בת 13, לא תמיד קל להבחין בגילאים של האוכלוסייה היותר מבוגרת, ואף גיל 60 יכול להישמע (ולהתאים למראה) של אדם "זקן". אגב, המתלוננת הסבירה לחוקרת הילדים כי הסבא שלה בן 75, והנאשם נראה לה צעיר יותר, מכאן הערכתה שגילו בין 60 ל-70 (עמ' 9 בנ/15).

56. **הסנגור סבור שמכלול הטעויות מלמד כי המתלוננת, נוטה לשנות ולהסיק מסקנות חפוזות**. לשיטתו, זה בעצם מה שקרה, כאשר הנאשם נגע בשגגה במקום מוצנע, והמתלוננת פרשה זאת כהטרדה מינית. **יש לדחות עמדה זו**. הרי כל הטעויות שפורטו לעיל, מוסברות היטב בהקשרן, ומדובר בטעויות טבעיות למצב ולגיל. לו

הייתה המתלוננת מתארת אך ורק את המגע במגרש החניה, ללא המלל המתלווה, וללא המגע בחדר המדרגות, אפשר שהיה בסברה של הסנגור כדי לעורר ספק. אך לא כך הוא, באשר התיאור של המעשה במגרש החניה כולל מלל מיני מפורש (ומוכחש) וכן בא תיאור של מעשים מוחשיים נוספים (ומוכחשים) בחדר המדרגות, שאינם ניתנים לפרשנות תמימה.

57. **הסנגור הצביע עוד על פער בין גרסאות העדות** בשאלה אם המתלוננת עברה לביתה של א בו ביום התלונה, או יום למחרת. זאת, כאשר שתי העדות היותר מבוגרות קישרו זאת בזיכרון ליום התלונה, והמתלוננת קישרה זאת לשיעור אנגלית שיש לה בימי ד' בשבוע, כך שזה היה יום למחרת. ייתכן שבשל איזו סיבה, נוצרה טעות אצל המתלוננת, או אצל שתי העדות האחרות. **מדובר בעניין צדדי שאינו פוגם במהימנות.**

58. הסנגור הצביע על **תמיהות בהתנהגות המתלוננת** לאחר האירוע. הוא תמה למה לא ברח מיד ולו במחיר של נטישת הכלב, למה השיבה לשאלות הנאשם בפתח הבניין, למה לא שיתפה את אביה מיד באירוע ולמה ירדה לרוקן אשפה עלפי מצוותו, למרות שפחדה מהנאשם שהיה במגרש החנייה? **איני סבור שיש בתמיהות אלה, ככל שיש בהן ממש, כדי לפגום במהימנות המתלוננת.**

59. אכן, קל מאוד לבחון התנהגות בדיעבד, ולהראות חוסר עקביות וחוסר הגיון של אדם לאחר פגיעה. אולם, יש לזכור שכאשר **מדובר באירוע טראומטי**, חוויה מרכזית מיד לאחר מעשה היא בלבול, המערב לא פעם רגשות שונים וסותרים, בהם מבוכה, פחד ולעיתים אף אשמה והדחקה. עוד יאמר, שכאשר מדובר באירוע בעל אופי מיני, הנטייה הטבעית של הנפגע תהיה שלא לרצות לשתף בחוויה, אלא עם אדם שעמו מרגישים בנוח, אם בכלל. הרי הפסיקה הרחיבה רבות בנושא של ההסברים השונים לכבישת עדות אודות אירוע כזה. אם כבישת העדות מובנת, כל שכן שמובנת הנטייה לספר על הדברים באופן סלקטיבי, רק לאדם עמו מרגישים בנוח. טיב מערכת היחסים בין המתלוננת לאביה אינו עניין לפסק דין זה. אולם, ברי שאפילו נפגעי תקיפה מינית עם קשר טוב עם ההורה או שני ההורים, לא תמיד יספרו להורים אודות האירוע, אלא דווקא לחבר, לאדם זר שהוא בעל תפקיד או לבן משפחה אחר, אשר מערכת היחסים עמו מתאימה לשיתוף בעניין כזה. כאן, המתלוננת סיפרה שהרגישה נוח עם אמה, אך לא עם אביה, והיא חששה שהוא עלול להגיב לדברים באופן שאינו הולם את ציפיותיה. אין טבעי מזה, ואין מקום לתמיהה.

60. יתרה מזו, לא פעם הרצון של נפגע להסתיר הפגיעה, מחמת מבוכה, הוא חזק מאוד. כאשר המתלוננת לא רצתה לספר לאביה, התחושה הזו נראתה לה משמעותית ביותר. יש לזכור גם, כי הבושה היא אחת החוויות המרכזיות של נפגע תקיפה מינית. לא פעם יעבור נפגע סבל רב, רק כדי שלא יאלץ לחשוף דברים שאינו רוצה בחשיפתם. כך, ישנם מקרים בהם הנפגעים חושפים עצמם לפגיעות חוזרות, לאורך זמן, רק בשל החשש לספר. ההסבר של המתלוננת כי לא רצתה לריב עם אביה אודות ריקון האשפה, מתוך הנחה שלא רצתה לספר לו, אולי אינו מאוד רציונאלי, אך הוא מאוד מובן. זאת, בשים לב לטיב הפגיעה, גילה של המתלוננת ויחסיה עם אביה, כפי שתוארו על ידי המתלוננת ואמה.

61. התיאוריה של הסנגור, לפיה מדובר במתלוננת אשר מבקשת תשומת לב לעצמה, בשל היעדרות הוריה, היא אפשרית כתיאוריה למקרים אחרים. כך גם התיאוריה כי המתלוננת שוגה בפירוש של מגע קל, בהיסח הדעת, כמגע עם כוונה מינית. אולם התיאוריה של הסנגור אינה מתיישבת היטב עם נסיבות המקרה דנן. יוזכר כי א והאם הופתעו מתגובת המתלוננת, ולא העלו על הדעת כי מדובר באירוע מומצא, שכן אין זה מדרכה של המתלוננת להיות היסטרית. אך מעבר לכך, כאמור, עדות המתלוננת אינה עדות אודות מגע קל, או תנועה אחת מקרית, הניתנת לפירוש לכאן ולכאן. המעשים המתוארים בחדר המדרגות, אחיזת החזה על ידי העברת הידיים מאחור לפנים ולחיצה (לחיצה "כמו עגבניה" כלשון המתלוננת בחקירת הילדים), ולאחר מכן שינוי מקום,

הפעלת לחץ מול פניה, אינם יכולים להתפרש כמגעים מקריים או בהיסח הדעת. כן יש לזכור, כי המתלוננת מייחסת לנאשם גם תוכן מילולי, המתייחס לחזה של המתלוננת, כבר במגרש החניה. תוכן, שאותו הנאשם שולל מכל וכל. משמע, אף אם המגע הראשוני בחזה לבדו, יכול היה להתפרש כשגיאה כלשהי תוך כדי ליטוף הכלב, הרי שהתוכן המילולי ושני המעשים שבחדר המדרגות, בוודאות אינם כאלה. תיאורים אלה, אם אינם שקר מודע וזדוני של המתלוננת- הם אמת. כאמור, אף הסנגור התרשם, בצדק, כי המתלוננת מאמינה, לפחות בכנות סובייקטיבית, כי כך היה.

62. הסנגור, לחיזוק תפיסתו, מצביע על כך שהמתלוננת בחקירת הילדים מציינת כי הנאשם "לא נגע בכלב". מכאן רואה הסנגור אינדיקציה, כי המתלוננת, כבר בשלב זה, בנתה גרסה הקשורה למגע של הנאשם בכלב, מתוך כוונה לשלול את גרסתו, לפיה ליטף את הכלב בלבד. לא אוכל לקבל תפיסה זו. פרשנות פשוטה יותר היא שהמתלוננת הייתה מבולבלת. היא תפסה את הנאשם כאיום, כאשר הסיבה שלא ברחו ממנו מיד הייתה הדאגה לכלב, שלא יישאר בחוץ. הביטוי שהנאשם "לא נגע בכלב", מבטא יותר את הדאגה לכלב, מאשר שלילה של אירוע אמת. הרי יכולה הייתה באותה מידה להעיד כי הנאשם ליטף את הכלב, ואז נגע גם בה. איני סבור שיש כאן בסיס אמיתי לעורר ספק שמא כל המגע היה רק עם הכלב, ולא אוכל לקבל הטענה כי דברים אלה הם בבחינת "על ראש הגנב בוער הכובע".

63. הסנגור סבר גם שיש לייחס חשיבות לדברי המתלוננת בחקירת הילדים לפיהם יאמינו לה כי היא ילדה ולא יאמינו לנאשם משום שהוא זקן. לשיטת הסנגור, עמדה זו מבטאת מודעות של המתלוננת לכך שגרסתה אינה אמת. אף עניין זה אין בידי לקבל. עיון בדברים בהקשרם (עמ' 15 והלאה לחקירת הילדים נ/15) מלמד כי שאלת האמון לא עלתה כלל על ידי המתלוננת, אלא על ידי חוקרת הילדים. החוקרת, אשר עשתה עבודתה נאמנה, הקשתה על המתלוננת, בשאלות שניתן לשאול אותה, לגבי תמיהות לכאורה בגרסה. תחילה שאלה אותה שמא ראתה הדברים בסרטי פורנו ולא חוותה בעצמה, והמתלוננת משיבה כהלכה כי בסרט פורנו לא רואים עד כמה זה כואב, ואת זה לא יכלה לדעת אם לא חוותה.

64. באותו הקשר, המתלוננת מציינת שחבל שאין מצלמות. היא מבינה שלמשטרה "אסור לעשות תחקיר עלי" משום שאינה בת 14. היא אומרת זאת מתוך חשש, שמא, משום פגם זה, לא יצליחו לברר את האמת (שהיא שנפגעה). החוקרת מעמתת את המתלוננת כי הנאשם יכול פשוט להכחיש ולטעון כי נגע "רק בכתף". רק בשלב זה משיבה המתלוננת "אני פשוט אגיד שהוא משקר. ולרוב זה יותר הגיוני שיאמינו לי ולא לו, כי הוא בנאדם זקן וברור שהוא יכול לשקר" (תחתית עמ' 15). אז, מסבירה המתלוננת לחוקרת כי מדובר בעניין רציני, ואין לה כל סיבה ללכת למשטרה סתם ולשקר, שכן אפילו אם יש כאלה שממציאים דברים כאלה בשביל פיצויים, היא אינה כזו שכן אינה "משועממת" (בראש עמוד 16). כאשר החוקרת מעמתת אותה עם גרסאות אחרות אפשריות, מסבירה המתלוננת מדוע אין בהן הגיון. לטעמי, קטע זה אינו מלמד על חוסר מהימנות המתלוננת, אלא להיפך, שכן מדובר בתגובות שהן על פניהן טבעיות ואותנטיות.

65. סיכומו של דבר, לא מצאתי שיש בתמיהות של הסנגור כדי לפגום ברושם בדבר מהימנות המתלוננת ואמיתות גרסתה.

66. עדות המתלוננת מחוזקת במספר חיזוקים. ראשית, עצם התלונה המיידית יש בה אינדיקציה מסוימת לאמיתות האירוע. אולם, חיזוק משמעותי יותר יש בתגובת המתלוננת. למתלוננת היו שתי תגובות רגשיות המחזקות את הרושם כי מדובר בגרסה אמיתית. האחת, הבכי בטלפון, אותו שמעה האם. על בכי זה מעידה בעקיפין גם א, אף שלא ראתה הבכי, אישרה כי המתלוננת נראית "אחרי בכי". יוער כי הסנגור הקשה לגבי עדות זו שנראתה לו כעין "עדות מומחה", אך איני שותף לתמיהתו. לא מעט אנשים ידעו לזהות אצל אדם מוכר, כי

הבעת פניו נראית כמו "אחרי בכי". ויש לזכור כי אין זו העדות היחידה, זו עדות המצטרפת לעדות האם ששמעה את הבכי בטלפון ולעדות המתלוננת עצמה על המעשה. מצב רגשי מיד לאחר אירוע, היה נחשב אפילו ל"סיוע", בתקופה בה נדרש "סיוע" לעדות מסוג זה, וכל שכן שיש בו כדי להוות נימוק טוב לקבלת הגרסה בדבר תקיפה מינית.

67. מעבר לכל האמור, יש **החיזוק המשמעותי ביותר הוא השינוי בגרסתו של הנאשם**, שינוי אותו לא הצליח להסביר, ועל כך יפורט בהמשך. יש לזכור כי בגרסתו הסופית של הנאשם הוא מאשר את עצם המפגש והשיח עם המתלוננת, אך טוען למגע בכלב ולא במתלוננת, וזאת הן במגרש החניה והן בחדר המדרגות. גרסה זו, הבאה לאחר הכחשה גורפת של האירוע במשטרה ובתשובה הראשונה לאישום, היא בבחינת "מודה במקצת" ובכך מתחזקת גרסת המתלוננת. זאת, מעבר לחיזוק הנובע מעצם הצורך להיזקק לשקר מודע בתחנת המשטרה.

68. כזכור, **הנאשם העיד בבית המשפט** כי אכן שוחח עם המתלוננת, הן ליד הרכב בחנייה והן בכניסה לבניין, ואף נגע בכלב באותם מקומות ואותם זמנים (ליטוף בחניה, טפיחות בכניסה). הנאשם שינה מגרסתו במשטרה, לפיה הוא מכיר את הילדה, פגש אותה מספר פעמים מטיילת עם הכלב ואף ליטף את הכלב בעבר. אולם, לגבי יום האירוע הכחיש כי שוחח עם המתלוננת. השאלה היא אם יש ליתן אמון בגרסת הנאשם בבית המשפט, ולו במידה מספקת לעורר ספק סביר. מטבע הדברים, שאלה מרכזית, מעבר לעצם האירועים, היא אם הנאשם מצליח להסביר מדוע בעצם בחר שלא לומר את כל האמת במשטרה, ומדוע שינה לאחר מכן.

69. לתפיסת הסנגור "היא הנותנת". העובדה שהנאשם יכול היה להרחיק עצמו, יכול היה לשמור על הגרסה שאמר במשטרה, אך לא עשה כן ובחר בגרסה מורכבת, מלמדת על מידת המהימנות שלו ומהימנות הגרסה. זוהי מעין טענת "מיגו", היינו טענה כי מתוך שהנאשם יכול היה להרחיק עצמו לגמרי, יש להאמין גם לגרסתו האחרת בה קושר עצמו לאירוע, אך מכחיש הפרטים. טענה זו של הסנגור יכולה הייתה לעמוד, לו היה הנאשם מצליח לשכנע כי יש לו הסבר פשוט וכן להתנהלותו במשטרה. אך לא כך הם פני הדברים. להפך, הנאשם לא הצליח להסביר הדברים באופן משכנע, וההסברים שנתן אינם מתיישבים היטב עם סרט חקירתו.

70. כזכור, גרסת הנאשם בחקירה ראשית, בהסבירו את ההבדל בגרסאות, הייתה כי סבר שהגיע למשטרה בגלל עבירת תעבורה. אולם, כאשר הוטח בפניו כי מדובר בעבירת מין, מיד הכחיש הכול "כביכול אוטומטית... לא יודע במה מדובר" (עמ' 91). הוא אומר שרק לשאלות של בתו, כי סיפר על האירוע כפי שסיפר בבית המשפט. לשאלת ההבהרה של הסנגור מדוע לא סיפר הסיפור על הכלב אמר "בהתחלה הכחשתי את זה, אמרתי לא. בהתחלה לא ידעתי בשביל מה הזמינו אותי למשטרה, אני לא תיארתי לעצמי ולא חשבתי שהמשטרה הזמינה אותי בגלל הילדה הזאת ואני לא הבנתי את הקשר שלה. לא יכולתי לחשוב שזה ככה" (שם).

71. אולם במהלך החקירה הנגדית, אישר הנאשם כי בהמשך החקירה במשטרה הוא הבין על מה חוקרים אותו, ואף אישר כי הוא שיקר בשלב זה לשוטרים, במודע (עמ' 106). אולם, הנקודה החשובה היא ההסבר של הנאשם. הנאשם אומר כי מסר בהתחלה שלא ניגשה אליו כל ילדה, כי עדיין לא הבין במה מדובר, אך כאשר הבין, לא רצה לסתור עצמו, ולכן שמר על גרסת הכחשה כללית, לרבות הכחשת כל שיח עם המתלוננת או ליטוף הכלב (עמ' 106 וכן בעמ' 109). עם זאת, לשאלה למה בעצם החליט לשקר, עמד על כך שלא שיקר (!) ואף פתח בנאום בו הטיח טענות נגד המתלוננת, שכל דבריה הם שקרים ו"הצגה" (שם בעמ' 109 ועמ' 110).

72. תגובה זו לא עושה רושם טוב. הנאשם הרי בעצם מודה שלפחות בשלב מסוים הוא שיקר. ההסבר שלו היחיד היה כי בשלב ראשון לא הבין במה מדובר והכחיש כי ילדה ניגשה אליו, לאחר מכן כאשר הבין במה מדובר, כבר

לא רצה לסתור עצמו (כאמור לעיל, וכן חזר על הדברים בעמ' 125). בהקשר זה, לא מובנת ההתעקשות שלו לומר שלא שיקר אף פעם. עוד יאמר כי הגרסה הזו עצמה אינה משתלבת היטב עם סדר חקירתו. הרי (כמפורט לעיל) הוא מאשר בחקירתו כי הוא מכיר את הילדה שיורדת עם הכלב, וכי הוא לפעמים מלטף את הכלב. אולם, לא בא כל הסבר מניח את הדעת מדוע לא אישר בשלב זה כי דיבר עם הילדה, אם אכן הדיבור היה תמים. מדוע להכחיש השיחה, אם אין לו כל תחושת אשמה? הניסיונות בסוף עדות הנאשם בבית המשפט, הן של בית המשפט והן של הסנגור בחקירה חוזרת, לקבל תשובה לשאלה זו, פשוט לא צלחו. צפייה בסרט, אינה מתיישבת עם הגרסה כי "הכחשתי כי לא ידעתי במה מדובר, ואז כאשר הבנתי במה מדובר פחדתי לסתור את עצמי".

נמצא, כי החלטתו של הנאשם לשיקר בחקירתו במשטרה אינה מקבלת הסבר מספק.

73. אכן, הנאשם העיד ואף צירף רישום פלילי, לפיו אין לו הרשעות קודמות. לפיכך, יש להניח כי זו חקירתו הראשונה במשטרה. אולם, הנאשם אינו צעיר ואינו תמים, ויש לשער כי הוא מבין את החשיבות של מסירת גרסה אמיתית במשטרה. אף לא מתקבל הרושם כי בעת חקירתו הוא היה "בהלם" כטענתו, והשיב שלא לעניין, מבלי לחשוב. לפיכך, יש ליתן משקל של ממש, כחיזוק לגרסת המתלוננת, לשקריו של הנאשם במשטרה. הנאשם בחר להרחיק עצמו כליל מכל קשר עם הילדה, טענה שהוא מודה כי אינה אמת. **זו התנהגות מפלילה לכאורה, המחזקת את גרסת המתלוננת.**

74. כאמור, הנאשם הגיב בכעס רב על התובע בעת חקירתו הנגדית. לא מצאתי שיש בכעס זה כדי לסייע בקביעה אם יש אמת בגרסתו. אמנם, לעיתים כעס מלמד על תגובה אותנטית של מי שמואשם על לא עוול בכפו. אולם, הנאשם הגיב באותו כעס גם כאשר נטען כלפיו שהוא שיקר במשטרה, ואמר כי מעולם לא שיקר. זאת, למרות שהוא למעשה מודה כי שיקר במשטרה. כך שאין ליתן משקל לכעס זה, ואין בכעס לעצמו כדי ללמד על אמיתות הגרסה, ולא על חפות.

75. **סיכומו של דבר**, עדותו של הנאשם אינה עדות מופרכת לגמרי, ולמעט העדר ההסבר לשיקר במשטרה, אינה פועלת נגדו. גרסתו לגבי האירוע היא גרסה אפשרית, שכן היא גרסת הכחשה. אולם, הנאשם לא הצליח להסביר מדוע בעצם שיקר במשטרה. בהקשר זה נמצאה עדותו חסרה מאוד. בהעדר הסבר מניח את הדעת לשיקר במשטרה, ובשים לב לתגובה הרגשית של הנאשם כאשר נטען כלפיו כי שיקר במשטרה, תגובה הדומה לתגובתו כאשר נטען לגביו אודות המעשים המגונים, **אין לומר שיש ליתן לעדות הנאשם משקל של ממש, אלא מעט לחובתו. בוודאי שאין לעדות משקל חיובי במידה מספקת לעמוד מול גרסת המתלוננת, על החיזוקים לה.**

מבט סינופטי ומסקנות

76. **עדות המתלוננת נמצאה מהימנה, ומאוד משכנעת.** התמיהות עליהן הצביע הסנגור, כגון הפערים בין עדות המתלוננת לבין עדות התביעה האחרות לגבי פרטי הפרטים, או ביטויים כאלה ואחרים בדבריה של המתלוננת בעת החקירה, אינם משמעותיים ואינם מכרסמים ברושם החיובי הכללי, כמעט כלל. העיון בחקירת המתלוננת בפני חוקרת הילדים, מעצים את הרושם כי מדובר בחוויה אותנטית, נוכח ביטויים שונים הנראים כנובעים מחוויה סובייקטיבית אמיתית. תמיהות הסנגור, אודות התנהלות המתלוננת מיד לאחר האירוע, ניתנים להסבר פשוט, ובשים לב לניסיון החיים אודות נפגעי תקיפה מינית, אין מקום לתמוה כלל.

77. **עדות האם ועדותה של החברה א, מחזקות את עדות המתלוננת.** שכן, מעדויות אלה עולה כי המתלוננת

הגיבה תגובה רגשית חריפה, אך מתאימה לאירוע שחוותה לכאורה. קריאתה לעזרה, בבכי ובשיחות טלפון חוזרות, בעת היות אמה בחדר הניתוח וקצרה ידה מלהושיע, מחזקת מאוד את המסקנה כי אכן חוותה זה מקרוב, חוויה של תקיפה מינית טראומטית. האם אף שמעה מפיה של המתלוננת, כבר בשלב זה, את עיקרי פרטי האירוע. עדות א, שנקראה על ידי האם להגיע למקום, ששמעה מהאם את עיקרי הדברים, שמצאה את המתלוננת לאחר בכי, ולקחה אותה לביתה למשך מספר שבועות, מחזקת את עדות המתלוננת ואת עדות האם. **שתי עדויות אלה מחזקות את גרסת המתלוננת, ומצטרפות לממצאי המהימנות החיוביים.**

78. התיאוריה של הסנגור, לפיה הנאשם ליטף הכלב ואגב כך נגע בטעות בחזה של המתלוננת, אינה מתיישבת עם גרסתה של המתלוננת, אשר כוללת תוכן מילולי נלווה, המוכחש על ידי הנאשם, וכן שני אירועים של הפעלת לחץ פיזי משמעותי על החזה של המתלוננת בתוך חדר המדרגות, פעם מאחור ופעם מלפנים. מגע, אשר אינו מותר מקום לספק שאין מדובר בשגגה. לפיכך, **לא ניתן בשום אופן לקבוע כי המתלוננת שגתה בתמימות.**

79. עדות הנאשם לא עשתה רושם מהימנות, לחיוב או שלילה, באופן מסירתו. אולם, אין מחלוקת כי הנאשם שיקר במשטרה. בבית המשפט שינה מגרסתו במשטרה, אך לא הצליח לתת לעניין זה הסבר משכנע. שינוי זה מחזק עוד את גרסת המתלוננת. ההסבר שנתן הנאשם אודות שקריו במשטרה אינה מתיישבת היטב עם הדיסק של חקירתו. **מכאן, שלא זו בלבד שבהעדר הסבר טוב, השקר במשטרה מחזק את גרסת המתלוננת; ההסבר הגרוע, שאינו מתאים לדיסק, פוגם במהימנותו.**

80. התנהלות הנאשם בעדותו בבית המשפט, הכעס הרב שביטא כלפי התובע, אינה מלמדת על כנות גרסתו של הנאשם. זאת, בשים לב לכך שהנאשם אף כעס על התובע בגין ההטחה כי שיקר במשטרה, למרות שהוא מודה כי שיקר במשטרה. מכאן, שאין הבעות כעס מטעם הנאשם, מלמדות בהכרח על כנותו.

81. **סיכומו של דבר**, עדות המתלוננת עשתה רושם מהימן ומשכנע. עדותה אף מחוזקת היטב בעדויות על התנהגותה מיד לאחר האירוע ומצבה הרגשי לאורך שבועות, וכן על ידי ההכחשה השקרית של הנאשם במשטרה אודות המפגש עמה ביום האירוע. עדות הנאשם לא עשתה רושם חד וישיר לכאן או לכאן. אולם, נוכח התמיהות בעדותו, אין בעדות הנאשם משקל מספיק כדי לעורר ספק סביר מול עדותה החזקה והמחוזקת של המתלוננת. זאת, למרות שהוכח כי אין לנאשם כל עבר פלילי. **המסקנה היא שאין מנוס מקבלת עדות המתלוננת, דחיית גרסת הנאשם וקביעת ממצאים פליליים כגרסת המתלוננת, מעבר לספק סביר.**

82. לא עלתה טענה משפטית אודות טיב המעשים המיוחסים לנאשם. המדובר בפעולות מיניות מובהקות ומודעות, אשר, על פניהן, נעשו לשם גירוי מיני. הנאשם הכחיש המעשים, וממילא לא נתן להם הסבר תמים. לפיכך, **אין מנוס מן המסקנה כי מדובר ב"מעשים מגונים" שנעשו בקטינה מתחת לגיל 14 שלא בהסכמתה החופשית.**

83. נוכח האמור, **אני מרשיע הנאשם בעבירות ובמעשים המיוחסים לו בכתב האישום.**

ניתנה היום, י"ב אלול תשע"ד, 07 ספטמבר 2014, בנוכחות הנאשם, ב"כ עו"ד אורי דייגי, והתובע עו"ד סעדון.